

Није грешка – реч је о множини. И парадигма је, а не само парафраза наслова песме „No smoking orchestra“ коју је покушао да аудиторијуму објасни Неле Карајлић (шта да радим, под тим именом сам га заволео, још ми је тата куповао касете „Забрањеног пушења“) причајући Југолаву Ћосићу о томе како он није „постао четник“ него жртва етничког чишћења, а како Радован (Ко не воли Радована, не видео Ђурђевдана!) није више Радован Караџић, није више то лице ни та биографија, индивидуа са свим својим особеностима и трагикомичним завршетком једног поглавља једне легенде, у улози доктора Дабића – него идеја, недосањан сан о слободи, усред свег ужаса, расељавања, протераности која није само дословна него једна дубока протераност, усред једног нестајања... Нећу препричавати емисију, (зло)употребићу је да бих испричала једну другу причу. Wanted men, као множина, као више људи за којима су расписане потернице, као читав један народ који је предодређен да „жив или мртав“ буде испоручен, заједно са својом историјом, свим својим подвизима, страдањима, некој безбојној овоземаљској правди металног укуса, правди која то није, која је све само није правда... Док траје још једна комедија апсурда под радним називом „'ватање Младића“, смешно је али све је мање људи који се смеју. „Тражи се“ живо или мртво све што би ове људе који себе сматрају Србима могло да подсећа на дане давне славе и што би им дало храбрости да поново дигну чела. Не Караџић, не Младић или Хаџић, не бедно предати Милошевић, не ти људи са својим делима која су можда и кривична дела или дела која би у некој другој земљи и у неко друго време била херојска дела – не они, нису они ти о којима неки тамо Срби са Пала или Бањалуке или Бјељине, неки тамо с Романије певају „Ко не воли Радована, не видео Ђурђевдана“, а неки други говоре пред камерама да никада не би потказали генерала Младића. И не би, али не „никада“ како Тадић не би признао Косово, него никада за стварно.

Док траје још једна комедија апсурда под радним називом „'ватање Младића“, смешно је али све је мање људи који се смеју.

Одавно није смешно. Ни оно тадићевско-јеремићевско „никада никада“ и „ни експлицитно ни имплицитно“ нећемо признати Косово није смешно, иако је једно од основних правила комедије понављање скеча до у бесвест. Уопште није смешно јер су признали Косово и

не само то, они су признали да Србија није држава. И ако ми сада разговарамо са људима (а јесам док сам била на Косову бога молила да почнемо да разговарамо, и још увек не мислим да не треба – не јер је фер него јер морамо) да, дакле, разговарамо са људима који су аеродрому у Приштини (а и ко је градио тај аеродром) дали име Адема Јашарија, и ако су на том парчету бивше српске земље на сваком путу, макар он водио и до неког засеока, поређана гробља и споменици УЧК-а јунацима, а та гробља служе и да уплаше, јер испод тих споменика и мермера често буде да нема никога... и нама сада објашњавају да је то наш успех. А ако ипак јесте успех, онда је тај успех раван оном успеху кад нам је рахметли председник Милошевић честитао мир, пошто је предао Косово. И недуго потом „wanted“ су постали сви, на челу с њим, који су покушали да то не буде тако, да нам успех не буде кад се предамо, па престану да пуцају по нама, да не славимо почетак преговора са онима који свој аеродром крсте „Адем Јашари“ и зидају гробља крај пута, празне а опет застрашујуће крајпуташе да нас подсети да никада, никада (што би реко Тадић) нећемо више имати своју државу.

Одавно није смешно. Ни оно тадићевско-јеремићевско „никада никада“ и „ни експлицитно ни имплицитно“ нећемо признати Косово није смешно, иако је једно од основних правила комедије понављање скеча до у бесвест.

Али није то само Косово. То је и Београд који је од антиратних демонстрација 9. марта постао острво усред Србије и који се надао да (употребићу тај грозни израз) мечка никада неће заиграти на његовим вратима. То је тај град који је био у „антиратном фазону“ док му је народ гинуо по рубовима државе, по покрајинама и крајинама и то је онај исти град који је '95, кад је пала Крајина, затворио своје мостове, оградио се, забаракадирао се како колоне оних на тракторима („од историјског Авноја до избјегличког конвоја“) не би нарушиле његов лажни мир, који је мир идиота (на грчком), који осећа да се нешто страшно дешава напољу, али затвара врата и прозоре, појачава музику само да не чује звук олује и гледа филмове да не би гледао како та олуја која је ван његове куће тутњи и громови ударају у земљу палећи је, да не остане трага од оних који су на њој живели.

И онда све прође, ми све изгубимо, а Београд се придружује онима који расписују потернице. И суди, згражава се над онима који су се огрешили бранећи се. Београд пали свеће са урдружењем „Сребреничке мајке“ и не секира се због оних мајки које на Косову траже посмртне остатке својих (исто је о хиљадама реч) несталих. Али, ништа патетичније овај мој град не може да замисли од приче о српским страдањима, некако је неестетски, као и оне избеглице које смо онако изгубљене, кад су дошле из Хрватске, брже боље послали на Косово - да их не гледамо. Ни њих, ни то Косово.

Али није то само Косово. То је и Београд који је од антиратних демонстрација 9. марта постао острво усред Србије и који се надао да (употребићу тај грозни израз) мечка никада неће заиграти на његовим вратима.

Ми расписујемо потернице и збијамо шале са оно мало смисла за хумор што нам је остало и чак и ако не учествујемо, ми се придружујемо гоничима (а неко јако паметан је написао да увек треба бити на страни гоњеног, увек) и не схватамо да смо на потерници ми сами, сви колико нас има. Да смо се одрекли државе, да смо се одрекли историје, да смо постали фалсификатори те историје а на сопствену штету и да се ту више, одавно, не ради о Младићу. Он је човек без биографије, симбол покушаја отпора или јунак из песме који је бранио неки незаштћен народ, он више и не постоји у стварности и био жив или мртав, испоручен, убијен или избрукан као Карацић са ликом Дабића (као врхунац спрдње на рачун оног покушаја одбране с почетка) то је лик из песме коју певају они клинци које смо назвали клерофашистима и ултрадесничарима и потрпали их у затворе, и то је дакле песма која се чује из затвора. Најопаснија песма, јер забрањена.